

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Trgovački sud u Zagrebu (Chorwacja) w dniu 28 marca 2019 r. — PARKING d.o.o./SAWAL d.o.o.

(Sprawa C-267/19)

(2019/C 263/30)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Trgovački sud u Zagrebu

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: PARKING d.o.o.

Strona pozwana: SAWAL d.o.o.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis krajowy z art. 1 Ovršni zakon [ustawy o egzekucji] (publikacja w NN 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17), uprawniający notariuszy do przeprowadzania egzekucji wierzytelności na podstawie dokumentu autentycznego, poprzez wydanie nakazu egzekucyjnego, jako tytułu wykonawczego, bez wyraźnej zgody dłużnika poddanego egzekucji — osoby prawnej z siedzibą w Republice Chorwacji, jest zgodny z art. 6 ust. 1 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i z art. 18 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, biorąc pod uwagę przytoczone wyroki w sprawach C-484/15 i C-551/15?
- 2) Czy wykładnia przedstawiona w wyrokach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach C-484/15 i C-551/15 może mieć zastosowanie do zawisłego przed sądem odsyłającym postępowania Povrv-1614/2018, to znaczy czy należy rozporządzenie nr 1215/2012 interpretować w taki sposób, że notariusze wykonujący w Chorwacji kompetencje powierzone im przez prawo krajowe w ramach postępowań egzekucyjnych prowadzonych na podstawie „dokumentów autentycznych”, w których dłużnikami poddanymi egzekucji są osoby prawne z siedzibą w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, nie są objęci zakresem znaczeniowym pojęcia „sądu” w rozumieniu rzeczzonego rozporządzenia?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Visoki trgovački sud Republike Hrvatske (Chorwacja) w dniu 11 kwietnia 2019 r. — Obala i lučice d.o.o./NLB Leasing d.o.o.

(Sprawa C-307/19)

(2019/C 263/31)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Obala i lučice d.o.o.

Strona pozwana: NLB Leasing d.o.o.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest dopuszczalne, żeby notariusze dokonywali doręczenia dokumentów w zastosowaniu rozporządzenia nr 1393/2007 (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych, w przypadku gdy notariusze doręczają swoje decyzje w sprawach, co do których nie ma zastosowania rozporządzenie nr 1215/2012 (²), z uwagi na to, że gdy notariusze w Republice Chorwacji wykonują kompetencje powierzone im przez prawo krajowe w zakresie postępowań egzekucyjnych prowadzonych na podstawie „dokumentów autentycznych”, nie są oni objęci zakresem pojęcia „sądu” w rozumieniu rzeczowego rozporządzenia nr 1215/2012[?] Skoro mianowicie notariusze nie są objęci zakresem pojęcia „sądu” zgodnie z rozporządzeniem nr 1215/2012, czy mogą oni w ramach kompetencji powierzonych im przez prawo krajowe w zakresie postępowań egzekucyjnych prowadzonych na podstawie „dokumentów autentycznych” stosować zasady doręczania dokumentów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1393/2007?
- 2) Czy parkowanie na ulicy i na drodze publicznej, kiedy prawo do pobierania opłaty przewidują Zakon o sigurnosti prometa na cestama [ustawa o bezpieczeństwie ruchu drogowego] i normy dotyczące wykonywania działalności komunalnej jako działalności publicznej, może być uznane za wchodzące w zakres spraw cywilnych w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (wersja przekształcona), które reguluje kwestię jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, biorąc pod uwagę w szczególności fakt, że jeśli zostanie się pojazdem bez biletu parkingowego albo z nieważnym biletem parkingowym, natychmiast powstaje obowiązek zapłaty za dzienny bilet, jak gdyby pojazd był zaparkowany przez cały dzień, niezależnie od dokładnego czasu korzystania z miejsca parkingowego, oraz że taka niezależność za bilet dzienny zawiera element sankcji, a w niektórych państwach członkowskich takie parkowanie uważa się za wykroczenie drogowe?
- 3) Czy w uprzednio wskazanych sporach sądowych dotyczących parkowania na ulicy i drodze publicznej, kiedy prawo do pobierania opłat przewidują Zakon o sigurnosti prometa na cestama [ustawa o bezpieczeństwie ruchu drogowego] i normy dotyczące wykonywania działalności komunalnej jako działalności publicznej, sądy mogą dokonywać doręczeń dokumentów pozwanym do innych państw członkowskich na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Gdyby na podstawie powyższych pytań orzeczono, że takie parkowanie wchodzi w zakres spraw cywilnych, przedkłada się dodatkowe pytania:

- 4) W niniejszej sprawie stosuje się domniemanie zawarcia umowy przez sam fakt parkowania na ulicy na miejscu oznakowanym znakami poziomymi i/lub pionowymi, to znaczy uważa się, że przez sam fakt parkowania zostaje zawarta umowa, a jeśli nie uiści się opłaty godzinowej za parkowanie, trzeba zapłacić za bilet dzienny. W związku z tym pojawia się pytanie, czy to domniemanie zawarcia umowy przez sam fakt parkowania i zgody na zapłatę za bilet dzienny, jeśli nie wykupi się biletu godzinowego za parkowanie lub jeśli upłynie czas, na jaki bilet ten został kupiony, jest sprzeczne z podstawowymi zasadami dotyczącymi świadczenia usług z art. 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i dorobkiem prawnym Unii Europejskiej[.]
- 5) Parkowanie miało w niniejszej sprawie miejsce w Zadarze, więc istnieje określony związek między tą umową a sądem Republiki Chorwacji. Czy jednak takie parkowanie jest „usługą” w rozumieniu art. 7 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012, skoro pojęcie usługi oznacza, że strona świadcząca usługę wykonuje określoną działalność, czyli wykonuje określoną czynność odpłatnie, przez co pojawia się pytanie, czy czynność powoda była wystarczająca, aby uznać ją za usługę? Gdyby nie istniała jurysdykcja szczególna sądu w Republice Chorwacji na podstawie art. 7 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012, wówczas postępowania musiałyby być prowadzone przed sądem miejsca zamieszkania pozwanego.
- 6) Czy parkowanie na ulicy i drodze publicznej, kiedy prawo do pobierania opłaty przewidują Zakon o sigurnosti prometa na cestama [ustawa o bezpieczeństwie ruchu drogowego] i normy dotyczące wykonywania działalności komunalnej jako działalności publicznej, a opłata jest pobierana tylko przez określony okres w ciągu dnia, może być uznane za umowę najmu nieruchomości w rozumieniu art. 24 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012?

- 7) Gdyby w niniejszej sprawie nie można było przyjąć wskazanego uprzednio domniemania, że do zawarcia umowy doszło przez sam fakt parkowania (pytanie czwarte), to czy taki rodzaj parkowania, gdzie uprawnienie do pobierania opłaty za parkowanie wynika z Zakonu o sigurnosti prometa na cestama [ustawy o bezpieczeństwie ruchu drogowego] i przewidziane jest opłacenie biletu dziennego, jeśli z góry nie opłaci się biletu godzinowego za parkowanie albo jeśli upłyne czas, za który ten bilet był opłacony, można by uznać za czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego w rozumieniu art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012?
- 8) W niniejszej sprawie fakt parkowania miał miejsce przed przystąpieniem Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej, a mianowicie 30 czerwca 2012 r. o godzinie 13.02, dlatego pojawia się pytanie, czy rozporządzenia dotyczące stosowania prawa właściwego, czyli rozporządzenie nr 593/2008^(?) lub rozporządzenie nr 864/2007⁽⁴⁾, mogą mieć zastosowanie w niniejszej sprawie z uwagi na temporalny zakres obowiązywania tych rozporządzeń[.]

Gdyby Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej był właściwy do udzielenia odpowiedzi w kwestii stosowania prawa materialnego, wówczas przedkłada się kolejne pytanie:

- 9) Czy domniemanie zawarcia umowy przez sam fakt parkowania i zgody na zapłatę biletu dziennego, jeśli nie kupi się biletu godzinowego za parkowanie lub jeśli upłyne czas, na który bilet został opłacony, jest sprzeczne z podstawowymi zasadami dotyczącymi świadczenia usług z art. 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i pozostałym dorobkiem prawnym Unii Europejskiej niezależnie od tego, czy właściciel pojazdu jest osobą fizyczną czy prawną? Innymi słowy, czy w kwestii stosowania prawa materialnego w przedmiotowej sytuacji prawnej mogą mieć zastosowanie zasady wyrażone w art. 4 rozporządzenia nr 593/2008 (przy czym w aktach sprawy nie ma dowodu, że strony uzgodniły kwestię prawa właściwego)?
- jeśli mamy do czynienia z umową, to czy w przedmiotowej sprawie chodzi o umowę o świadczenie usług, to znaczy czy taka umowa w sprawie parkowania mogłaby być uważana za usługę, o której mowa w art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 593/2008?
 - ewentualnie, czy rozpatrywane parkowanie można uznać za umowę korzystania z nieruchomości w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 593/2008?
 - ewentualnie, gdyby do rozpatrywania parkowania miał zastosowanie art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 593/2008, pojawia się pytanie, co w niniejszej sprawie jest świadczeniem charakterystycznym, ponieważ powód zasadniczo tylko oznakował powierzchnię ulicy [przeznaczoną] do parkowania i pobiera opłatę za parkowanie, podczas gdy pozwany parkuje i płaci za parking. Gdyby bowiem uznać, że świadczeniem charakterystycznym jest świadczenie powoda, wówczas miałyby zastosowanie prawo Republiki Chorwacji, a jeśli świadczeniem charakterystycznym byłoby świadczenie pozwanego, wówczas miałyby zastosowanie prawo Republiki Słowenii. Jednakże z uwagi na to, że prawo do pobierania opłaty za parking w tym przypadku jest uregulowane przez prawo Republiki Chorwacji, z którym ma ono zatem ściślejszy związek, to czy w rozpatrywanej sprawie miałyby jednak zastosowanie dodatkowo zasada z art. 4 ust. [3] rozporządzenia nr 593/2008[?]
 - gdyby chodziło o zobowiązanie pozaumowne na podstawie rozporządzenia nr 864/2007, to czy takie zobowiązanie pozaumowne może być uznane za szkodę, w związku z czym prawo właściwe należałoby ustalać na podstawie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 864/2007?
 - ewentualnie, czy taki rodzaj parkowania można by uznać za bezpodstawne wzbogacenie, w związku z czym prawo właściwe należałoby ustalać na podstawie art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 864/2007?
 - ewentualnie, czy taki rodzaj parkowania można by uznać za prowadzenie cudzych spraw bez zlecenia, w związku z czym prawo właściwe należałoby ustalać na podstawie art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 864/2007?
 - ewentualnie, czy taki rodzaj parkowania można by uznać za culpa in contrahendo pozwanego, w związku z czym prawo właściwe należałoby ustalać na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 864/2007?

(¹) Rozporządzenie nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczące doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych (doręczanie dokumentów) oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 (Dz.U. 2007, L 324, s. 79).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1).

(³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U. 2008, L 177, s. 6).

(⁴) Rozporządzenie (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczące prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (Rzym II) (Dz.U. 2007, L 199, s. 40).